

CZILCZER OLGA

Betelt ideje

Még sötét az ég alj, de ő már nyárfa nyergébe pattan. A tizenharmadik barátsági és a huszonhatodik bátorsági foknál járván, déli tizenkettőkor nagylány elődöm megállítja. Ne forrj tovább, kész a leves.

A Nap a bakfis mellé ül, az eladó sorba érett bimbót arcon csókolja, a fiatal nőt átöleli, a forróság elolvasztja. Meg se fújja, nyeli kanalanként.

Ezüst hajam arany szakállával ötvözve.

Hát a nyárfa a nyárral? Ki se kötve. Föllegelte betonba oltott háztáji veteményesemet, s továbbállt. Elcsatangolt az a nyár. Jött az ősz. Ment a tél.

Még nem ért el Egyenlítőmíg, Tűzföldemig, betelt ideje.

Ahányszor fölbredek ebéd utáni szenderegésemből, itt ül heverőm szélén, fölém hajol, hegyre fel, völgybe le, tekintetét jártatja.

Ha majd körbeéri a Földet, ha egy sugara átölel... Elpárologhattak tengerek, elcsöröghettek kígyók, elkigyózhattak folyók. Fölocsudok érkeztere, elalszom távoztára. De aki továbbálmódja őt, alighanem ez a lesötétített szoba a négyezer öt méteres terével, benne az asztallal, tányérral.

Mit öröl?

A titokban kinyílt margaréták – egyik a másik után – szépen át is lopakodtak blúzomra. Szirmok pillázzák nappalra, zárják le estére, ami többet lát a kellesénél.

Attól fogva gyöngyház-gombok helyett margarétafejekkel gombolkoztam. A titkok további titkokra zártak, s a tiltott övezetet nem nézhette kertnek senki.

Én persze láttam a többet, hittem a kevesebbet.

Senki nézte senki, tán jobb lenne mégis lenni valakivé. Kiálltam a posta épülete elé, pályaudvarra, piacra, csokraimat árultam. Még a helypénz ára sem jött be.

Nagyanyám a malomból jövet a zsák tetejére ültetett. Most már csak meg ne lássanak barátnőim, az utcabeliek egy szál őrlt-liszt pendelyemben.

Virágaimat közben melyik rét lengette világgá? Nem is rét. Dehogy. Inkább a talicskanyikorgás. Minden szem rajtam. Nyelvüket csúfolódásra köszörülik. Hol egy kék iskolaköpeny? Egy kihajtható csipkegallér?

Aztán váltottunk. Én ültettem föl az öregasszonyt, toltam kétkeréken a tömött zsákot, aprózva lépteimet a rosszul lerakott járdakövön, hatvan éven át. *Hatvan. Van hat?* – kérdezte Győző, a tanító. És mit öröl?